

РЕШЕНИЕ

№ 4051

гр. София, 17.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков

Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **2385** по описа за **2013** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно -процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

С Решение от 14.01.2013 г., постановено по н. а. х. дело № 13490/ 2012г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 109 състав е отменено Наказателно постановление /НП/ №[ЕИК]/ 06.02.2012 г., издадено от директора на офис „В.” при ТД на НАП - С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл.179 от ЗДДС за нарушение на чл.125 ал.5 вр. с ал.1 от ЗДДС.

Постъпила е касационна жалба от административно-наказващия орган, в която са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт като постановен в нарушение на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Подателят ѝ поддържа, че се касае за формално нарушение, при което е без значение настъпили ли са вредни последици, които са определящи само при резултатните нарушения. Санкционираното лице е търговец, в което си качество следва да се придържа към завишените изисквания към дължимата грижа да съблюдава нормативните изисквания при осъществяване на занятието си.

Искането до съда, поддържано в съдебно заседание от процесуален представител на административно-наказващия орган, е за отменяна на обжалваното решение на СРС и

за потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът [фирма] се представлява от управителя Н., която оспорва жалбата и моли да се остави в сила обжалваното решение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло съответствието на атакуваното решение с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да отмени НП, СРС е приел, че деянието е маловажен случай и по смисъла на чл.28, б. А от ЗАНН не е следвало да се налага наказание, а лицето да се предупреди устно или писмено, че при повторно извършване на нарушението ще му бъде наложено административно наказание. Този свой извод, решаващият съд е аргументирал с наличието на множество смекчаващи отговорността обстоятелства - липса на вредни последици от нарушението за бюджета; на други констатирани нарушения при извършената проверка, няма данни да са налагани наказания по ЗДДС. Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства по чл.219, ал.1 АПК.

Съобразно чл.218 АПК вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, вр.чл.84 от НПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за съответствието на атакуваното решение с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон.

Касационната инстанция възприема изцяло съобразно чл.220 АПК вр.чл.63, ал.1 ЗАНН установената от СРС фактическа обстановка - ответникът е данъчно задължено лице по ЗДДС и като регистрирано лице в негова тежест е задължението да предоставя информация, свързана с дейността му по цитирания материален закон като подава справка-декларация до съответната териториална дирекция на НАП до 14-то число на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася.

Не се споделя от този състав на касационната инстанция преценката на СРС във връзка с квалификацията на деянието като маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН:

Нарушението по чл. 125, ал. 1 във вр. с ал. 5 ЗДДС - неподаване в законоустановения срок на справка - декларация за данъчния период 01.08.2011г. до 31.08.2011г., е установено по безспорен начин, или формално е осъществен състав на нарушението на чл. 125, ал. 5 във вр. с ал. 1 ЗДДС. Касае се за деяние, чиято обществена опасност не е явно незначителна. Регламентацията, дадена в цитираните норми, е насочена към обезпечаване на фискалната отчетност. Действително, характерът на нарушението /формално, на простото извършване/, не означава, че липсата на несъставомерни вредоносни последици не следва да се отчете като смекчаващо отговорността обстоятелство и да се прецени значимостта му при постигане на целите на административно-наказателното производство. Приложимостта на принципа на пропорционалност при преценката на наложената имуществена санкция за

извършеното /чл. 35, ал. 3 НК, чл. 11 ЗАНН/ произтича и от съюзното право - чл. 273 Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на ДДС. Задължението за депозиране на справки-декларации по ЗДДС обезпечава фискалната отчетност, целяща предотвратяване отклонение от данъчно облагане. Налагането на санкция за забавено /с 21 дни, при твърдение, но в отсъствие на доказателства за причини от обективен характер/ закъснение без оглед на факта, че се касае за „нулева“ справка-декларация, чието несвоевременно подаване не е обусловило препятстване да се установят покупки/продажби по верига доставки за целите на фискалния контрол /при нулева справка-декларация предходна и последваща такава не възникват/, по разбирането на този състав на АССГ не надхвърля границите на подходящото и необходимо при постигане на легитимно преследваните от законодателството цели.

Наказанието е „явно несправедливо“, когато не съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл. 12 ЗАНН - да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правов ред /лична превенция/ и се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани /генерална превенция/. В разглеждания случай наказанието е наложено в размер на законовия минимум, което изключва възможността ответникът да се позове на явна несправедливост на наложеното наказание.

По тези съображения обжалваното решение следва да бъде отменено, а отмененото с него НП – потвърдено като законосъобразно издадено.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 14.01.2013 г., постановено по н. а. х. дело № 13490/ 2012г. по описа на Софийски районен съд, НО, 109 състав.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление №[ЕИК]/ 06.02.2012 г., издадено от директора на офис „В.“ при ТД на НАП - С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл.179 от ЗДДС за нарушение на чл.125 ал.5 вр. с ал.1 от ЗДДС.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: